

Arto Leivo
**KUULKAA
KORPEIMME
KUISKINTAA**

Kuvitus: Asko Keränen

**Kuvitettu pienoisoromaani
lapsille ja lapsenmielisille.**

Frank O'Ray
PUBLISHING CO

Arto Leivo

KUULKAA KORPEIMME KUISKINTAA

Kuvitus: Asko Keränen

**Kuvitettu pienoisromaani
lapsille ja lapsenmielisille.**

Frank & Cray
PUBLISHING CO

Omistettu Lydia Leivolle

Frank Cray
PUBLISHING CO

© 2024 Arto Leivo & Asko Keränen

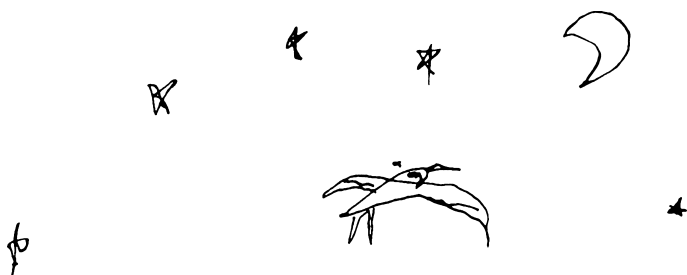
Ulkoasu: Tex Hänninen / BunnyDuck Grafiks **BDG®**

Kustantaja: Frank Cray Publishing,

Helsinki, Suomi

Paino: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-65321-1-0

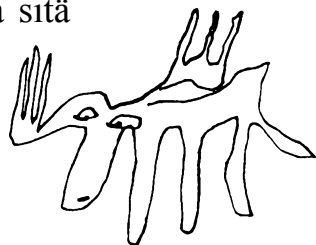

I LUKU

**Pöllyvaaran ikimetsän
asukkaat käyvät yöpuulle.
Kukaan ei aavista jo miltei
puun takana vaanivaa vaaraa.**

Pöllyvaaran ikimetsään oli tullut yö. Vaikka eipä tuota yötä maallikon silmä erottanut päivästä. Sillä yöt ja päivät tuolla pohjolan kaamoksessa olivat niin samankaltaiset. Yhtä ja samaa pimeyttä.

Ikimetsän vanhat, partaiset puuherrat lopettivat kohteliaan kumartelunsa toisilleen tuulen tyyntyessä. Mutta pakkasherra, se ei halunnut hellittää edes yöksi. Se janosi lisää huomiota osakseen. Ja se tiesi saavansa sitä pakottamalla puut puhumaan puolestaan. Se saikin omalla kammottavalla voimallaan monen ison puun rungon

halkeilemaan. Silloin metsässä kuului paukahdus – PUM! – aivan kuin joku olisi ampunut pyssyllä.

Metsän eläimiä paukuttelu ei kuitenkaan liiemmästi pelottanut, sillä ne olivat jo tottuneet pakkasherran omalaatuiseen oikutteluun.

Paukutteluun ei myöskään herännyt korkean kuusen suojaavassa helmassa pyöreän lumikinoksen alla nukkunut ikimetsän kuningas Kaamoksen Karhu. Se nukkui kuin tukki. Sille oli myös aivan sama, oliko yö vai päivä. Sillä se nukkui näin talvisin yötä päivää.

Se oli kaivanut ison, hylätyn muurahaispesän

sisään mukavan talvikolon ensimmäisten lumihiutaleiden ilmaannuttua. Kauan se oli kuitenkin kierrellyt ympäri metsää ennen kuin se oli päätynyt juuri tämän valtavan kuusen juurelle. Se oli halunnut varmistua siitä, että paikka, jossa hän nukkuisi koko talven olisi varmasti suojaisin ja turvallisin mitä oman reviirinsä puitteissa oli mahdollista löytää. Siksi se oli kierrellyt ja kaarrellut läpi metsän niin, että muut eläimet olivat jo hiukan hermostuneet sen jatkuvaan tunkeiluun, josta ei meinannut tulla loppua. Mutta ääneen ei kukaan ollut uskaltanut sanoa Kaamoksen Karhulle mitään. Olihan se metsän kuningas, ja he tiesivät, että Kaamoksen Karhu oli muissakin touhuissaan aina yhtä perinpohjainen. Siispä he olivat antaneet sen tonkia ja kuopia sieltä sun täältä, välillä jopa omien pesien viereltäkin. Kunnes sitten eräänä kirkkaana syysaamuna ensimmäisten lumihiutaleiden pu-toillessa metsään Karhun oli nähty käyvän tämän ison kuusen juurella olevan vanhan muura-haispesän suojiin nukkumaan talviuntaan. Se oli ollut helpotus koko metsälle. He olivat tienneet saavansa olla nyt rauhassa aina kevääseen asti. Vasta kun lumi sulaisi, tulisi Kaamoksen Karhu pesästään.

Kaamoksen Karhun pesän yläpuolella, kuu-

sen oksalla, vietti yötään ikimetsän viisaimpana eläimenä pidetty Korvatöyhtö Huuhkaja. Se ei

vielä nukkunut, sillä se oli tottunut valvomaan pitkään ja seurailemaan metsän muiden eläimien yöpuulle menoa. Se katseli isoilla, pyöreillä silmillään tarkasti ympärilleen hiljaiseen ja pimeään metsään. Sillä oli hyvä yönäkö.

Se näki korkealta tähystyspaikaltaan, kuinka vikkelästi loikkiva, hohtavan valkoinen Lumikenkä Jänis, jonka mustat korvankärjet törröttivät suoraan auenneeseen tähtitaivaaseen, pujahtti pesäänsä.

Se näki myös pienen pienen Vaivaishiiren kiipeilevän taitavasti lumen alta vierä vieressä törröttävissä jäätyneissä heinänkorsissa. Se näki, kuinka hiiri vielä viimeisillä voimillaan keräili suun täydeltä lumelle karisseita siemeniä ennen kuin se kipitti lyhyillä jaloillaan nukkumaan lämpöiseen pesäänsä pentu-

jensa viereen.

Huuhkajan siirtäessä katseensa toisaalle, sen silmiin osui Hörökorva Hirven isot korvat.

Hirvi nukkui sikeästi

kyljellään Pöllyvaaran rinteellä ison moreenisen siirtolohkareen suojassa. Katsellessaan siirtolohkareta Huuhkaja muisti vaarinsa kertoneen, että 9000 vuotta sitten Pöllyvaaran kuusikkoa ei ollut olemassakaan, vaan vaaran rinteellä kulki jääjärven ranta.

Jääkauden aikaisen siirtolohkareen vieressä seiso i ylväänä mahtavan korkea kelohonka. Huuhkaja katseli sitä omasta pesäpuustaan haikein mielin. Hän oli harkinnut sitä omaksi pesäpuukseen, mutta kun Punapää Palokärki oli

ehtinyt tehdä pesänsä siihen ennen häntä, niin hän oli luopunut siitä sovinnolla, sillä hän ei halunnut riidellä kenenkään kanssa. Eikä missään nimessä Punapää Palokärjen kanssa, joka tunnettiin metsän varsinaisena herrasmiehenä.

Palokärki oli ikimetsän tärkeä viidakorumpu ja uutisten kertoja, jota kaikki metsän eläimet kuuntelivat aamuin herätessään ja illoin ennen nukkumaanmenoa. Joskus Punapää Palokärki innostui rummuttamaan Mortzartiakin. Olihan hän hyvin musikaalinen. Ja silloin kelohongan ympärille kokoontui sadottain eläimiä ympäri metsää kuuntelemaan ja ihastelemaan Punapää Palokärjen taitoja.

Nyt Punapää Palokärkeä ei kuitenkaan enää näkynyt kelohongan runkoa nakuttelemassa, mutta Huuhkaja tiesi, että huomenaamuna tasainen rummutus alkaisi taas.

Nyt Huuhkajan isot ja pyöreät silmät alkoivat painua pikkuhiljaa kiinni. Se yritti sinnitellä vielä hetken hereillä, mutta sitten sen uppoväsyneet silmät painuivat väkisin kiinni ja noutaja tuli. Huuhkaja ei kuitenkaan vajonnut kuuluisaan mustaan aukkoon, vaan se näki unta monista Pöllyvaaran ystävistään: Sulavaliikkeinen Susi juoksi leikkisästi puiden välissä, liito-orava Osku sujahti suden yllä, keltavatsainen Titi tyy Talitiainen kertoili vitsejä posket valkoisina, lukuisat närhet, vihervarpuset, lapinpöllöt, punatulkut kuuntelivat sitä hartaasti, soidinmenoillaan oleva ainainen seksihurjastelija Musta Metso hyppeli hurjasti ilmaan ja oravat, lumikot, kärpät, metsäpeurat ja ilvekset katselivat vierestä.

Näin Pöllyvaaraan viimeinenkin asukas oli nukahtanut ja metsässä vallitsi tyyni ja rauhallinen hiljaisuus. Vain silloin tällöin joku puu paukahti ja metsässä kajahti kuin pyssyn paukahdus.

Kirjailija Arto Leivo tyttärensä Lydia Leivon kanssa pelastamassa yhdessä tätä monimuotoista elämää. Artolla on näköjään jo selkeästi kiire tätä tehtävää suorittamaan.

**Hauska mutta vakava luonnonsuojeluun
liittyvä kirja. Puunkaatorobotit huiskivat
Pöllyvaaran Ikimetsässä. Miten käy
metsässä asustavien lukuisten eläinten?
Saako Metsäyhtiö Ansan pääjohtaja
tahtonsa läpi? Kaatuuko se puu vai ei?
Lisääntykö se hiilijalanjälki vai ei?
Ota kirja käteen ja ota asiasta selvää!**

Frank & Cray
PUBLISHING CO

KL 85.12 | ISBN 978-952-65321-1-0

9 789526 532110